

วันนั้นเป็นเวลา 23.00 นาฬิกาขณะที่อาจารย์ทิพากรเดินจงกรม นั่งสมาธิเสร็จแล้วได้ออกมานั่งสนทนากับพ่อใหญ่หลวง นั่งอยู่ใกล้ๆ กันพูดคุยสนทนาในเรื่องราวต่างๆ จู่ๆ อาจารย์ทิพากรก็ไม่ได้ยินเสียงของพ่อใหญ่หลวงเสียอย่างนั้น มุ้งที่ครอบอยู่ก็ไม่สามารถมองเห็นตัวพ่อใหญ่หลวงได้ และไม่สามารถมองเห็นได้ทั้งๆ ที่อยู่ในลานโล่งแจ้ง

ขณะนั้นอาจารย์ทิพากรกับมองเห็นอีกมิติหนึ่งเต็มไปด้วยความสวยงามตระการตาสภาพจิตโปร่งเบาสบาย สติสมบุรณ์ทุกขณะจิต มีก้อนเมฆสีเขียวมรกตสวยงามสบายตามีเทวบุตรรูปงามตนหนึ่งนั่งอยู่บนนั้นจิตความรู้ผู้พูดบอกให้ทราบ

“องค์อมรินทร์”

ในพระหัตถ์ของท่านได้ถือลูกแก้วไว้ใบหนึ่งนำมามอบให้อาจารย์ทิพากรจึงยื่นมือออกไปรับปรากฏว่าแสงแวววาวจากลูกแก้วได้ส่องกระทบเข้ามาปะทะกายอาจารย์ทิพากรจนรู้สึกอึดอัดแทบหายใจไม่ออกจึงต้องหลบแสงนั้นจึงรู้สึกหายใจได้รับพลังอยู่ครู่หนึ่งภาพนั้นก็หายไปสามารถมองเห็นพ่อใหญ่หลวงอยู่ในมุ้งได้เหมือนเดิม

“เอ้า? พ่อตู้เจ้าเห็นอะไรไหมตะกี้”

อาจารย์สงสัยจึงสอบถาม

“เอ้า” ผมคิดว่าอาจารย์นอนหลับไปแล้วนะนี่

พ่อใหญ่หลวงตอบข้อสงสัยให้ทราบ

เมื่อไม่มีใครทราบเรื่องดังกล่าวอาจารย์ทิพากรจึงไม่ได้บอกให้ใครทราบจึงบำเพ็ญภาวนา ไหว้พระสวดมนต์จนถึงเวลา 03.00 น. จึงได้เดินทางลงจากเขาน้อยเดินทางกลับบ้านภาวนาในองค์สติตลอดทางที่เดินเท้าเปล่าระยะทาง 18 ก.ม. เพื่อไปทำหน้าที่ของความเป็นพ่อพิมพ์ของชาติต่อไปตามหน้าที่

แยกแยะนามไค้ชิตเจน

การเจริญธรรมภาวนาที่ภูเขาน้อยแห่งนี้ นับได้ว่ามีความสำคัญแห่งชีวิตของอาจารย์ทิพากรเป็นอย่างยิ่ง สามารถสัมผัสและเข้าใจมองเห็นภาพความรู้สึกจากความ เป็นนามธรรมได้ชัดเจนที่สุดจนไม่สามารถระงับได้